

E 858/33 u okresního soudu v M., a trvá na této námitce i v dovolání. Než tato okolnost jest bezvýznamná. V souzeném případě šlo podle žalobního návrhu jen o to, zda a v jakém rozsahu zanikl placením nárok žalovaného z dílčího rozsudku okresního soudu, jakož i další jeho pohledávky vzniklé vedením exekuce pod zn. sp. E 1009/33 u okresního soudu ve V. V těchto pohledávkách nepatřila ona útratová pohledávka 109 Kč 50 h, třebaže je dalším příslušenstvím vykonatelné pohledávky, neboť rozsah nároků, jež mají tou kterou exekuci býti ukojeny, řídí se i co do jistiny (hlavní věci), i co do příslušenství jen usnesením o povolení exekuce a případnými dalšími usneseními vydanými v tomto určitém exekučním řízení. Exekuce, proti níž směřují námitky žalobce, byla povolena jen k vydobytí pohledávky z uvedeného dílčího rozsudku v M. a byly v ní určeny jen útraty povolení exekuce 139 Kč 75 h a útraty za vyjádření žalobce o návrhu žalovaného na zrušení exekuce 115 Kč. Tyto nároky byly, jak v dovolání již není popřeno, v době vynesení rozsudku soudu první stolice zapraveny a bylo proto žalobě právem vyhověno.

Čís. 13416.

Zmocnění berních úřadů podle § 345 odstavec (4) zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. nejde tak daleko, by se v zastoupení státu mohly s právním účinkem vzdávati i nabytých knihovních práv pro daně, jichž vymáháním jsou pověřeny.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1934, R I 240/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost poukázal soud první stolice odpor berního úřadu proti příkázání pohledávky vymáhající věřitelky v prvním knihovním pořadí na pořad práva, ježto berní úřad nebyl oprávněn vystaviti přednostní prohlášení. Rekursní soud přikázal v knihovním pořadí nejprve pohledávku eráru a teprve zbytek nejvyššího podání přikázal na pohledávku vymáhající věřitelky. Důvod y: Odkázání odporu zástupce finanční správy proti pořadí požadovanému vymáhající věřitelkou na pořad práva odporuje ustanovení § 231 ex. ř., podle něhož o odporu jest rozhodnuto hned v rozvrhovém usnesení, není-li toto rozhodnutí závislé na vyšetření a zjištění sporných okolností. V souzené věci bylo řešiti jen otázky, zda podle platných předpisů jest oprávněn vystaviti prohlášení o postoupení pořadí berní úřad, či finanční prokuratura a zda vklad pořadí stal se platným v důsledku knihovního promlčení. Bylo tudíž řešiti jen právní otázky, které mohly býti rozhodnuty bez dalšího řízení také exekučním soudcem. Z ustanovení nař. ze dne 9. března 1898 čís. 41 ř. zák. a z výnosu min. fin. ze dne 29. ledna 1850 čís. 494 vyplývá totiž, že nikoliv berní úřad, nýbrž finanční prokuratura zastupuje státní jmění a je oprávněna vyhotovovati právní listiny a na knihovní tříleté promlčení se nemůže vymáhající strana odvolávati již proto, že není »třetí osobou« ve smyslu § 64 kn. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 345 zákona čís. 76/27 sb. z. a n. v souvislosti s ustanovením prováděcího nařízení čís. 175/27 sb. z. a n. k tomuto paragrafu pověřeny jsou v y m á h á n í m daní s přírážkami a příslušenstvím berní úřady v zastoupení vyměřovacích úřadů (odst. (4) nař. k § 345 zák.). Podle odst. (1) cit. nař. k § 345 zák. znamená však ve smyslu tohoto paragrafu vymáhati daň činiti opatření, by daň s přírážkami a příslušenstvím, nezaplacená včas, byla vydobytá řízením donucovacím; zmocnění berních úřadů nejde však tak daleko, by v zastoupení státu s účinkem právním mohly se také vzdávati nabytých knihovních práv, protože to již k vydobývání daní nenáleží. Poněvadž nebylo o tom sporu, že prohlášení o postoupení přednosti vydáno bylo jen berním úřadem, který však k tomuto právnímu jednání nebyl oprávněn, nelze je považovati za účinné proti státu, byl zde dostatečný nesporný skutkový podklad, na základě jehož mohlo býti o odporu rozhodnuto v řízení exekucním, tedy také bez žaloby podle § 63 a násl. knih. zákona.

Čís. 13417.

Jde o spor z poměru služebního (§ 49 čís. 6 j. n.), domáhá-li se syn na rodičích zaplacení odměny za práce, jež k jejich žádosti konal v jejich hospodářství.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1934, R I 241/34.)

Žalobou, zadanou na krajském soudě, domáhal se syn na svých rodičích zaplacení mzdy 10.800 Kč za konané práce. P r o c e s n í s o u d první stolice žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu pro nezhojitelnou nepříslušnost dovolaného soudu, maje za to, že nárok na zaplacení mzdy za konané práce nemůže býti zažalován u krajského soudu, neboť jest tu výlučná příslušnost pracovního soudu, po případě soudu okresního, kde pracovního soudu není, a kde není zvláštního oddělení pro takové spory (§§ 1, 42, 4 zákona čís. 131/1931 a § 49 čís. 6 j. n.). První soud jest nezhojitelně nepříslušný, k čemuž jest hleděti v každém období řízení a zejména i v odvolacím řízení (§§ 240, 471 čís. 7 c. ř. s.); jde tu o zmatečnost podle § 477 čís. 3 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Pokud jde o žalobcovu pohledávku požadovanou za konanou práci, nemohou stěžovatelovy vývody zvrátiti správný úsudek odvolacího soudu, že tu jde o nárok na zaplacení mzdy za konané práce. Žalobce sice netvrdil výslovně, že byla mezi ním a žalovanými rodiči uzavřena služební smlouva, avšak vyplývá to z jeho přednesu, že k ž á d o s t i žalovaných pracoval na jejich hospodářství za předpokladu a podmínky, že mu žalovaní předají své hospodářství, že za tuto práci mu žalovaní nedávali žádnou mzdu a že za ni je přiměřená o d m ě n a příplatek